

GIDSENKRANTJE
"LANGE NELLE"

3-DE JAARGANG NR 1
 JANUARI - FEBRUARI - MAART 1991

DRIEMAANDELIJKS ORGAAN VAN
 DE AFDELING OOSTENDE VAN DE
 WESTVLAAMSE GIDSENKRING
 V.Z.W.

AFGIFTEKANTOOR OOSTENDE X

In dit nummer:

Jm E. DE COO
Schietbaanstr. 10
8400 OOSTENDE

- 01. AKTIVITEITENKALENDER
- 02. VOORWOORD
- 03. BURGERLIJK HOSPITAAL , deel 2
- 10. KAREL JONCKHEERE
- 11. HUIS CHALETSTRAAT GESLOOPT?
- 12. NAPOLEON BONAPARTE
- 13. REISPERIKELEN , deel 2
- 19. VERSLAG BEZOEK SCHEEPSWERF IdP
- 22. SPROKKELS

- REDACTIE
- MARC LOY
- MARIA VIEREN
- DIRK BEIRENS
- M. VIEREN + REDACTIE
- MARCEL BRAET
- OMER SIMOENS
- L. CLAEYS + REDACTIE
- REDACTIE

Verantwoordelijke
 uitgever en redactie:

Dirk Beirens
 Floriaan 7
 8400 OOSTENDE

Secretariaat:

Marcel BRAET
 Eekhoornstraat 20
 8400 OOSTENDE

Voorzitter:

Marc LOY
 Batterijstraat 70
 8401 BREDENE

De medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdragen.

GIDSENKRING "LANGE NELLE" OOSTENDE

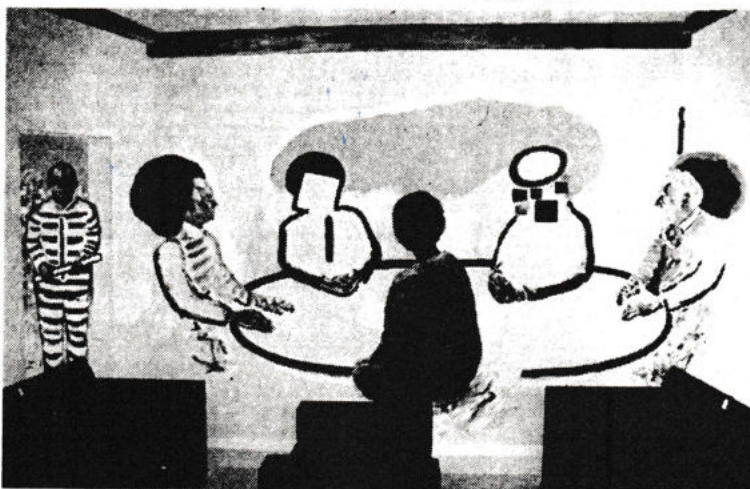
AKTIVITEITENKALENDER

① Zaterdag , 2 maart 1991 , om 14.30 uur (duur 1 uur)
Ingang Loodswezengebouw, W. Churchillkaai / Montgomerydok

BEZOEK AAN HET NIEUWE LOODSWEZENGEBOUW o.l.v. architect M. FELIX

Raveel in het Loodswezen

Vijf maanden werkte Roger Raveel aan een reeks schilderijen ter verfraaiing van het Loodswezengebouw in Oostende. In frisse kleuren evocert hij thema's die met het leven in Oostende verbonden zijn: de zee, een vaartuig dat voor de kust verging, de renbaan. Ook het dagelijkse leven in het Loodswezengebouw duikt in de schilderijen op. Op de eerste verdieping ziet men de Oostendse meester James Ensor oog in oog met Raveel aan tafel zitten. Het werk zit vol speelse optische effecten. De schilderijen zijn grotendeels op linnen doeken gemaakt, zodat ze niet moeten verdwijnen met het gebouw.
01/03/90 (foto belga)

② Zaterdag , 4 mei 1991 ,
om 14.30 uur
(duur 1.30 uur)
Ingang Mercatorlaan,
aan de serres.

BEZOEK AAN DE STEDELIJKE
BEPLANTINGSDIENST
(Groendienst Oostende)
o.l.v. de directeur,
de heer J. WATELLE

De groendienst zit vandaag zijn deuren waaiend open. De nieuwe serres worden officieel in gebruik genomen. Groen Oostende op zijn best. Foto J.B.

Opendingsdag groendienst

NB 13/5/88

Oostende tuin van de Noordzee

③ Vrijdag , 28 juni 1991 , om 19 uur (duur 2.30 uur)
Plein voor het St.-Annakerkje te Stene-Dorp

KREKENWANDELING o.l.v. onze secretaris M. Braet.

Een geschiedkundige natuurwandeling in het achterland van de badstad Oostende met aandacht voor de historie van het landelijke Stene-Dorp, het fenomeen van de "Oostendse Historische Polders", de prachtige schorrehoeven met weiden en landerijen in "le plat pays", de oude spoorweginfrastructuur en het ongerepte krekengebied.

Voorwoord

Marc Loy

GIDSEN EN GIDSEN

ENERZIJDS PUT DE GIDSENKRING HAAR AANBOD AAN GIDSBEURTEN UIT DE AANVRAGEN VAN - OVERWEGEND - GROEPEN DIE ONS CONTACTEREN. DAT ZE ONS, MEESTAL VIA DE TELEFOON OF PER BRIEF WETEN WONEN, IS TOE TE SCHRIJVEN AAN MOND-AAN-MOND-RECLAME, DE GOEDE SAMENWERKING MET PTO EN DE STEDELIJKE DIENST VOOR TOERISME, DE EIGEN BESCHEIDEN PROMOTIE EN PERSBERICHTEN.

ANDERZIJDS WERKT DE KRING GRAAG MEE AAN DOOR DE STEDELIJKE OF ANDERE OVERHEID GEORGANISEERDE EN BEGELEIDE BEZOEKEN. ZO VERLEENT "LANGE NELLE" SINDS TWEE JAAR HAAR MEDEWERKING AAN DE ORGANISATIE EN BEGELEIDING VAN DE NU AL KLASSIEK GEWORDEN OPEN MONUMENTEN DAG IN DE MAAND SEPTEMBER.

VAN HET JAAR WERKEN WE MEE AAN HET LOVENSWAARDIG INITIATIEF VAN DE SCHEPEN VAN CULTUUR MEVROUW EMILIEENNE VERCRUYSSÉ-HAGHEBAERT OM OP ZATERDAG 20 EN ZONDAG 21 APRIL EERSTKOMEND EEN "OPEN DEUR" TE HOUDEN IN DE OOSTENDSE MUSEA.

BIJ HET TER PERSE GAAN ZEGDEN HET STEDELIJK MUSEUM VOOR SCHONE KUNSTEN, HET ENSORHUIS, DE PLATE, HET PMMK, HET AQUARIUM EN DE PEPEBUSSE AL TOE EN WELLICHT VOLGDEN ONDERTUSSEN NOG ANDERE...

NOTEER ALVAST DIE DATA!!

HET BESTUUR

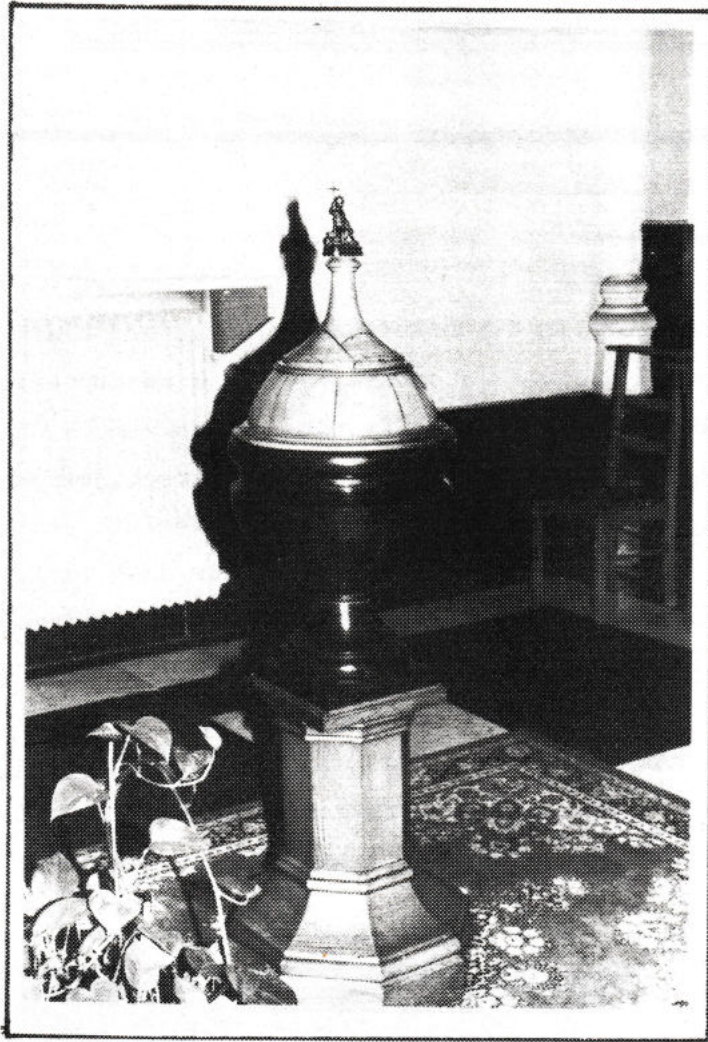
HET ST-JANSHOSPITAAL.

Bij de Oostendenaars is dit hospitaal beter gekend als "oud hospitaal", terwijl het Henri Serruysziekenhuis, het huidige Burgerlijk Hospitaal, gewoonlijk het "nieuw hospitaal" wordt genoemd.

De werken aan het St-Janshospitaal werden waarschijnlijk aangevat in de loop van het jaar 1872, want bij Koninklijk Besluit van 20 juni 1872 wordt toelating verleend voor de bouw van een nieuw hospitaal, terwijl bij een ander Koninklijk Besluit van 1 oktober 1872 een onteigening gebeurt van grond toebehorende aan de gemeenten Mariakerke en Stene "pour l'agrandissement eventuel de l'hôpital en construction."

De plannen werden getekend door de heer Jean-Louis-Felix Rosseels, hoofd-conducteur bij de diensten van Bruggen en Wegen, die ook de leiding van de werken waarnam. Hij moet dat zeer goed gedaan hebben want bij K.B. van

04.11.1874 werd hij tot Ridder in de Leopoldsorde benoemd voor : "Il s'est chargé gratuitement de la confection des plans et de la direction des travaux de construction de l'hospice-hôpital d'Ostende". Ter gelegenheid van deze benoeming werd hem op 22 november van hetzelfde jaar door de administratie van het hospitaal een banket aangeboden.

Op 28 september 1874 nam de administratie het nieuw gebouwde hospitaal in gebruik en kwamen ook de zeven zusters met hun zieken uit het hospitaal van de Weststraat toe. De zelfstandig geworden communautiteit bestond uit zeven religieuzen. Twee van de zeven toenmalige religieuzen zullen zelfs de moeilijke jaren van Wereldoorlog I nog meemaken ; één zal zelfs het eerste jaar van Wereldoorlog II doormaken. Op dat ogenblik was de kloostergemeenschap ettelijke malen groter geworden dan zij was in 1874.

Op donderdag 29 oktober 1874 om 10.00 uur 's morgens werd de kerk ingewijd door Mgr Faict (geboren te Leffinge), bisschop van Brugge, die de kerk toewijdde aan de H.Johannes de Doper. (zie gevel boven ingang Edith Cavellstraat)

Nu zijn er nog zes zusters waarvan één nog in actieve dienst. Het zijn : Zuster Godelieve Vanhooren die als overste de titel van Mevrouw mag dragen maar er de voorkeur aan geeft met Zuster aangesproken te worden.

Zuster Ursula Verstraete

Zuster Martha Devolder

Zuster Imelda Benoot

Zuster Paula Lust

Zuster Maria-Pia Decroos.

In de archieven van het hospitaal kunnen we nog de eerste inschrijvingen raadplegen die dateren van 1841.

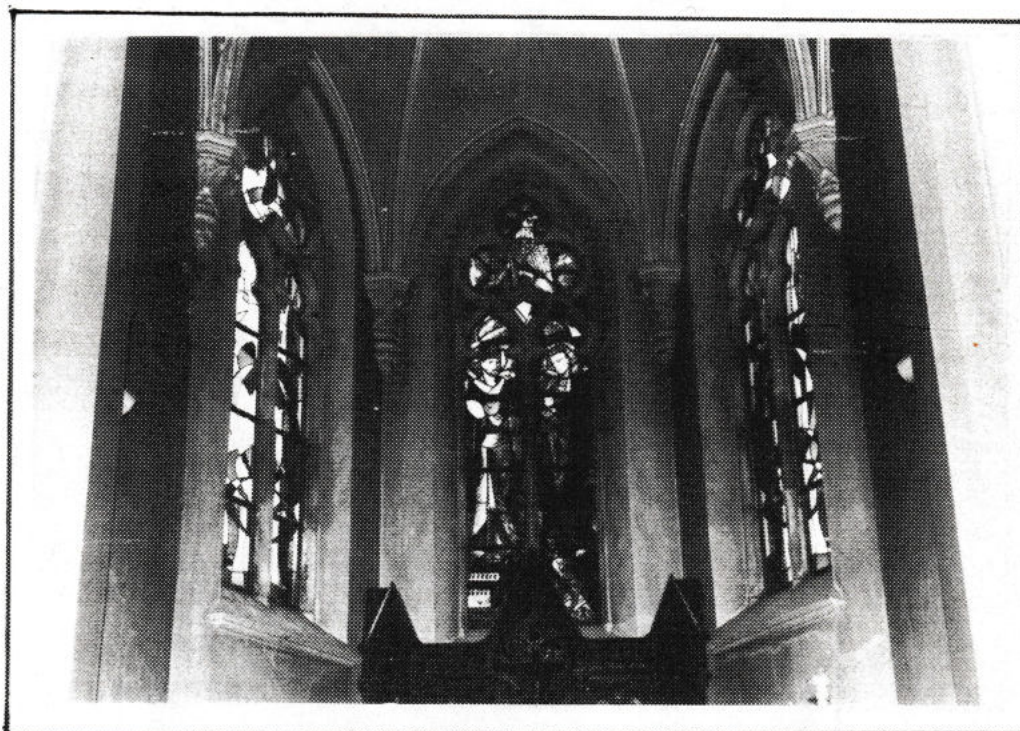
In de oorlogsjaren waren de registers niet bij te houden. Toen heerste er een overspoeling van gekwetsten. Aanvankelijk werden de zieke soldaten gescheiden van de zieke burgers, maar het duurde niet lang of ze werden door elkaar gelegd. Men kwam bedden tekort. Matrassen werden op de grond gelegd om de gewonden op te vangen.

Vandaag zijn er de administratie, de Dienst Therapie voor psychiatrie, alsook nog het klooster ondergebracht in het St-Janshospitaal.

Op 1 april 1991 verlaten de zusters het klooster. Al was het contract tussen de Zusters Augustinessen en het OCMW al lang vervallen, toch kwam het bericht dat ze het ziekenhuis moeten verlaten als een verrassing. Ze mogen er nog blijven tot eind juni 1991 maar ze vertrekken vroeger. De zusters verhuizen naar het hoofdklooster van de Zusters Augustinessen op St-Pieters-Brugge.

Twee jaar geleden heeft het OCMW heel het klooster gerenoveerd en geschilderd, en nu is de beslissing gevallen het te verbouwen zodat de Sociale Dienst van het OCMW erin onderdak zou vinden.

Pater Alfons Degryse, veertig jaar missionaris in Zaïre, zelf Oostendenaar, is al dertien jaar aalmoezenier van het Henri Serruysziekenhuis. De zusters zorgen dat alles in gereedheid gebracht wordt voor de eucharistievieringen,

de doopsels en zelfs af en toe een begrafenis (na beslissing van het OCMW). Iedere zondag om 9u30 wordt in de kapel van het "Oud Hospitaal" een H.Mis opgedragen door de aalmoezenier waarop heel wat patiënten van het ziekenhuis, het rustoord "De Boarebreker" en zelfs omwonenden (iedereen is welkom) aanwezig zijn.

Bezienswaardigheden binnen de kapel van het St-Janshospitaal.

Het is een hallenkerk met opvallend slanke zuilen uit gietijzer.

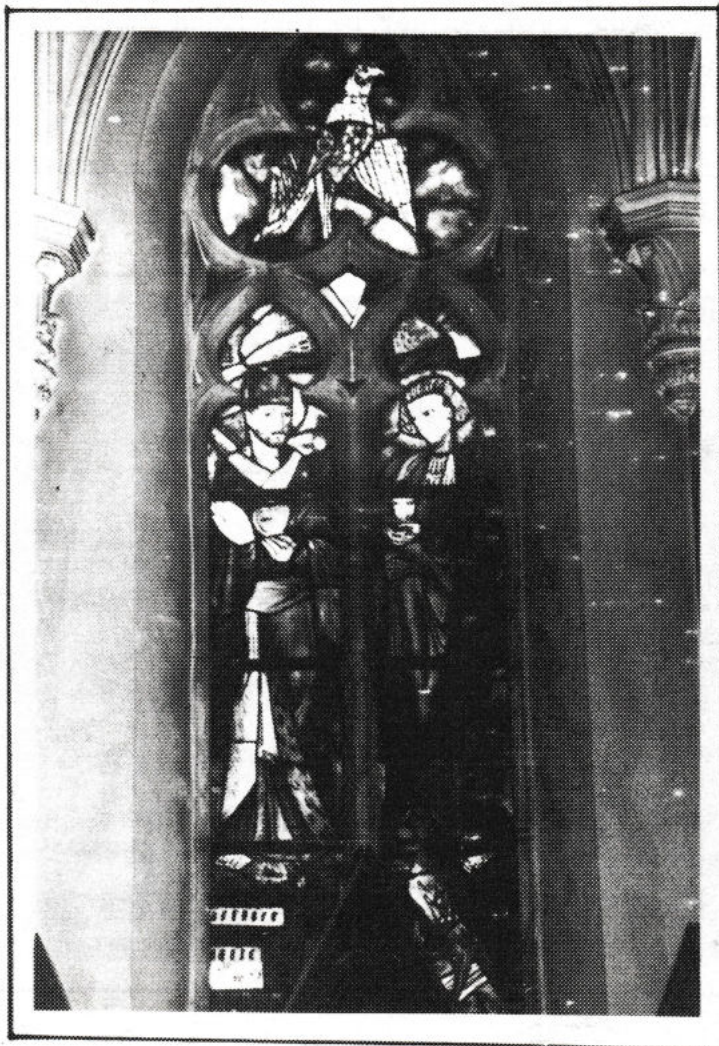
Orgel : Vermoedelijk uit \dagger 1875. De orgelbouwer is François LORET (\dagger 1879).

~~Dit~~ orgel is een van de kleinste zoniet ~~het~~ kleinste van België ~~dat~~ voldoet aan de normen. Het orgel heeft zeven registers ; elk register heeft zesen- vijftig pijpen, dus driehonderd tweeënnegentig in totaal.

Doopvont : gewijd 30 mei 1914 door Z.H. Tanghe, professor aan het O.L.Vrouw-College te Oostende. Ze is vervaardigd uit zwarte steen met bovenop, beeldje van Johannes de Doper.

Koor : heeft zes ribben. De oorspronkelijke glasramen werden vernield in de oorlog.

Glasramen boven het altaar.

Huidige glasramen : Het ontwerp is van de hand van E.H. Jacques François uit Oostende, terwijl de uitvoering ervan toevertrouwd werd aan de firma De Lodder uit Brugge.

De zijkanten dateren van 1 oktober 1962 terwijl de glasramen boven het altaar ingezet werden op maandag 8 april 1963.

Voorstelling links boven het altaar : H. Augustinus met vlammend hart.

Het hart gaat terug op een passage uit Augustinus' beroemde werk, de Confessiones of Belijdenissen (IX,2,1) : Gij zult ons hart met Uw liefde als met pijlen doorschieten en Uw woorden zullen ons innerlijk doordringen.

Imitatie van het oude St.-Janshospitaal te Brugge. De eerste drie zusters die in 1834 voor het hospitaal te Oostende werden bestemd, waren zusters Augustinessen uit het St.-Janshospitaal te Brugge.

Voorstelling rechts boven het altaar : St.-Jan de Evangelist met kelk. Aan zijn voeten de staande arend met boekrol.

De kelk houdt verband met een apocrief verhaal dat ook in de Legenda Aurea is overgenomen. Aristodemus, de heidense opperpriester van de tempel van Diana te Efeze (Klein-Azië), wou Johannes bij zijn terugkeer uit ballingschap op de proef stellen. Hij beloofde christen te worden indien Johannes de gifbeker, waarvan de doeltreffendheid reeds getest was op twee terdoodveroordeelden, zou overleven. Johannes gaf een kruisteken over de beker en dronk deze uit zonder schadelijke gevolgen.

Toen St.-Jan in ballingschap leefde op het eiland Patmos had hij een tamme adelaar als metgezel.

Johannes werkte na 's Heren Hemelvaart met Petrus in Samaria en Jerusalem. Later zou hij naar Klein-Azië gegaan zijn, om vanuit Ephese de omliggende christengemeenten te leiden. Verder zou hij onder Domitianus te Rome bij de Latijnse Poort, in kokende olie gemarteld en vervolgens naar het eiland Patmos verbannen zijn waar hij zijn Openbaring schreef. Onder Nerva keerde hij naar Ephese terug, schreef er het vierde evangelie en de diverse bewaard gebleven brieven. Hij stierf hoogbejaard omstreeks het jaar 100.

Voorstelling boven centraal : Gevleugelde arend.

Een legende in de Physiologus zegt dat de ouder wordende adelaar naar de zon vliegt tot hij zijn vleugels schroeit, om zich dan in een fontein te laten vallen, driemaal onderduikt en verjongd tevoorschijn komt. Deze fontein van de Eeuwige Jeugd is ~~de~~ doopvont waaruit de christen gezuiverd en herboren komt. Honorius van Autun (+1130) gebruikt in een preek in Ascensione Domini de adelaar als symbool voor Christus. De adelaar vliegt het hoogst van alle dieren en kijkt naar de zon zonder met de ogen te knipperen. Hij wordt beschouwd als het beeld van de verrezen Christus, die naar de hemel opstijgt en boven alle heiligen verheven is. De adelaar overschaduwet zijn jongen met de vleugels als

hij hen leert vliegen, maar hij draagt hen ook op diezelfde vleugels omhoog. Christus heeft de vleugels van zijn kruis over ons uitgespreid en ons als een verloren schaap op de schouders genomen.

De adelaar is ook het symbool van Christus bij het Laatste Oordeel. De adelaar voedt de jongen die in het zonlicht kunnen kijken, degene die de ogen afwenden stoot hij uit het nest. Christus houdt de Uitverkorenen in het paradijs en herkent hen als zijn kinderen, de Verstotenen gooit Hij in de hel. Gedenksteen : midden in de vloer, gedeeltelijk onder de trede van het altaar en onder het tapijt.

Vermeldt de namen van de eerste zeven zusters Augustinessen die op 28 september 1874 vanuit het hospitaal van de Weststraat (Huidige Ad.Buylstraat) overgekomen zijn :

Mevrouw Theresia Lefebure (+13.12.1874)

Zuster Augustine Welwaert (+21.1.1879)

Zuster Constantia Dalle (09.03.1882)

Zuster Coleta Cherlet (+11.02.1912)

Zuster Bernarde Swertvagher (+23.08.1930)

Zuster Lucia Detavernier (+07.05.1877)

Zuster Caroline Bomberna (+03.07.1941)

Het altaar : Boven links : Maria met Kind

Boven midden : Jezus aan het kruis met de H.Maria, de H.Maria-Magdalena en St.Jan de Evangelist.

St.Jan de Evangelist werd door Jezus bijzonder bemind, (Joh.13,23;19,26;20,2) en de stervende Heer vertrouwt hem zijn moeder toe, (Joh.19,27).

Boven rechts : De H.Augustinus

Augustinus, één van de vier Latijnse kerkvaders, werd in 354 te Tagaste in Numidië geboren als zoon van de heiden Patricius en van de vrome christin Monica. Hij onderwees in 375 de vrije kunsten te Tagaste en later te Karthago. In 383 vertrok hij naar Rome en vandaar naar Milaan, waar hij de welsprekendheid doceerde. Daar wezen hem de predikaties van Ambrosius de weg naar de Kerk. Nadat hij door Ambrosius was gedoopt, keerde hij in 387 naar Tagaste terug. In 391 werd hij te Hippo Regius (Bône) tot priester gewijd en drie jaar later op de bisschopszetel van deze stad verheven. Met woord en geschrift stond hij op de bres voor het ware geloof. Hij stierf in 430 tijdens de belegering van Hippo door de Vandalen. Hij wordt aangewezen als de navolger van de evangelist Johannes.

Helemaal boven : De pelikaan die haar jongen tot leven opwekt.

In de Physiologus wordt het verband tussen Christus' kruisdood en de pelikaan gelegd. De vader doodt zijn jongen, maar na drie dagen pikt het moederdier haar borst open aan de rechterkant en wekt haar jongen tot leven op met haar bloed. De verspreiding van dit motief en de overzetting op de eucharistie gaan terug op een bekende strofe uit Adore Te van Sint-Thomas van Aquino :

Liefderijke Pelikaan, Heer Jezus,
Zuiver mij, onzuivere door Uw bloed,
Waarvan één enkele druppel vermag schoon te wassen
Heel de wereld van al haar misdaden.

Onder links : De Boodschap aan Maria

Onder midden : Geboorte van Christus

Onder rechts : Aanbidding door de Drie Koningen.

Het godshuis Van Nuys of Drie Koningen werd opgericht in 1705 in de vroegere Weststraat en is de voorloper van het latere St.-Janshospitaal.

-
- Met dank aan Zuster Godelieve die twee actieve leden van de Oostendse Gidsenkring Lange Nelle ontving en zelfs een trapladder tevoorschijn haalde opdat schrijfster van dit artikel zou kunnen zien wat helemaal boven het altaar staat afgebeeld.
 - Met dank aan de heer Reunbrouck die persoonlijke nota's ter beschikking stelde.
 - Met dank aan de Oostendse Heemkring "De Plate" wiens tijdschrift jrg. 5 11 november 1976 p. 8-11 van grote nut was.

VERDERE BRONNEN

- "Paneelstempels op Boekbanden uit de Nederlanden (XVe-XVIe eeuw)" 1990. Proefschrift voorgelegd tot het behalen van de graad van licentiaat in de Kunstgeschiedenis en Oudheidkunde, richting plastische kunsten door Anne-Marie Pollet, actief lid van de Oostendse Gidsenkring "Lange Nelle."
 - "Christelijke Symboliek en Iconografie" door Prof. Dr. J.J.M. Timmers.
 - "150 jaar Oostendse hospitaalzusters" : krantenartikel (niet getekend) uit de Zeewacht van vrijdag 28.09.1984 (586/9)
 - "Zusters weg uit ziekenhuis" : krantenartikel uit "Het Volk" van 16.08.1990, getekend D.O.
 - Foto's / Marcel Braet
-

Op zondagnamiddag 14 april aanstaande plant de vzw Vrienden van het Provinciaal Museum voor Moderne Kunst een viering van de 85-jarige schrijver Karel Jonckheere (° 9 april 1906)

Het lijkt wel of de hoge leeftijd van een muzikaal, plastisch, kleuren- of woordkunstenaar hem in die zin altijd parten speelt : gevierd worden behoort tot de geplogenheden of usances des ouderdoms - Karel zou dit Hollandse koopmanswoord niet graag horen.

Even dreigde zijn moederstad Oostende hem in de chaos van de Golfproblematiek te vergeten. Gelukkig reageerden de PMMK-vrienden. Ik hoop maar dat ze geen collage maken van woorden als winter, testament en dood, want die duiken de laatste jaren - met of zonder Karels medeplichtigheid - geregeld op in speeches, huldeblijken, interviews en belijdenissen. Hoewel...Karel kruidt een en ander met een flinke portie ironie...of is het cynisme?

- 1986 : "Het wordt klaar door de winter , hulde aan K.J." (gemeentebestuur Keerbergen) - "Vrouw, als je hoort zeggen dat ik dood ben, maak me dan wakker." (interview Zeewacht Marc Loy) - "De schrijfkamer : slechts tijd en ruimte blijven over" (Bob De Groof in Knack)
- 1987 : "Wuiven naar gisteren" (herinneringen aan schrijvers; 7de deel memoires) - plaket geboortehuis St.-Paulusstraat (O. persclub)
- 1988 : Gedichten "Recht op da capo" (z'n geestelijk testament)
- 1990 : "Ik draag 104 schrijversgraven in mij" (Hilde Sabbe Nieuwsblad) - "Ik ben gloeiend kwaad dat ik moet doodgaan"; het gesproken testament van K.J. (Jan Haerynck De Morgen) "Hulde voor literaire nestor op de Middagen van de Poëzie te Brussel (G. Durnez De Standaard)

Maar, in hoeverre is zijn werk, zijn zijn gedichten, verhalen, tijdschrift-, radio- en TV-bijdragen, vertalingen, aforismen, kritieken en memoires nog bekend bij en gekend door de jongere en wat oudere Oostendenaars? Ze bevatten nochtans een schat aan wetenswaardigheden, ervaringen en gevoelsverwoordingen. En wat hem siert, is dat hij direct schrijft, als het ware op de lezer af.

Bovendien, hoe een auteur zich ook probeert te verbergen, zijn werk leert altijd heel veel over hem. Karel bebroedt die gedachte in één van zijn aforismen : "Ik wens een boek te interviewen om te vernemen wat het over zijn auteur denkt" (Filter uw dag, 1970, p.118) Hij begroef zijn identiteit niet in pseudoniemen, tenzij in enkele bijdragen voor kranten : "Schaeslied", "Appelblauwzeegroen".

Tot 1967 hebben we een heel goed overzicht van wat de schrijver Jonckheere presteerde, dank zij de bibliografie van Roemans & Van Assche, uitgegeven bij Heidelberg-Hasselt in 1968. (wordt vervolgd)

We hebben vernomen dat Dr Helleputte zijn mooi huis aan de Chaletstraat nr 15 te Oostende, verkocht heeft aan de heer Jean-Pierre Cobbaert (Media Center). De heer Cobbaert heeft het huis gekocht voor zijn dochter, zo zou hij het echtpaar Helleputte verzekerd hebben.

Boze tongen beweren dat hij het pand zal afbreken en er mooie, ruime appartementen zal op bouwen voorzien van een garage op de gelijkvloerse verdieping.

Ze verwijzen naar het artikel in "De Zeewacht" van 11 januari 1991, blz.6 met de hoofding "Nieuwe Ondernemingen".

We citeren : Ostend Chalet NV, Chaletstraat 15, 8400 Oostende.

Doel: het beheer van het patrimonium dat zal gevormd worden in de toekomst

Kapitaal: 5.000.000

Bestuur: Jean-Pierre Cobbaert, Magali Cobbaert, John O'Kelly
akte nr 900922/43. 22/9/90.

Wij hechten geen geloof aan boze tongen.

In ieder geval liet onze secretaris zijn TV-toestel voor wat het was en toog op stap om het bewuste gebouw op film te brengen.

Belle Epoque-huis wordt niet gesloopt

HET VOLK (1.2.1991)

OOSTENDE — Geruchten deden de ronde over de sloping van een huis dat Jean-Pierre Cobbaert had gekocht aan de Chaletstraat, waar dr. Helleputte vele jaren gewoond heeft. De mooie Belle Epoque-woning wordt evenwel niet afgebroken.

„Het is inderdaad juist dat ik het huis gekocht heb, maar wees gerust: het huis wordt niet afgebroken, zodat er aan het uitzicht van de Chaletstraat niets zal veranderen. Mijn dochter en schoonzoon zullen het bewonen en er zullen ook nog kantoren ingericht worden”, aldus de h. Cobbaert.

Het huis zou gebouwd zijn in 1926 en was wat men toen

pleegde te noemen een „maison de maître”. Het was trouwens een huis dat gebouwd werd als zomerverblijf voor een Fransman. De architect is dezelfde die het huidige Thermane Palace Hotel ontwierp en de toenmalige Sacré Cœur, eens een pensionaat voor gegoede meisjes, nu een deel van de Katholieke Industriële Hogeschool en Hoger Technisch Instituut. D.O.

* Dan zou dat arch. A. Daniëls moeten zijn (1883-1976).
info: De Plate, 1977, nr 1 pp12-13 (N. Hostyn)
over A. Daniëls in de Belle Epoque n.v.d.z.
(mets over Interbellum)

Napoleon Bonaparte

Tweede deel

Marcel Braet

Als tweede artikel in onze reeks over NAPOLEON BONAPARTE willen wij u een, zopas verschenen, artikeltje over Josephine de la Pagerie niet onthouden.

Hello Josephine, how do you do? zong keizer Napoleon Bonaparte

Het verlangen om rijkdom te tonen te midden van armoede is van alle tijden. Vooral staatshoofden uit de Derde Wereldlanden en hun vrouwen bezondigen zich daar wel eens aan. Wie herinnert zich niet de 3.000 paar schoenen van Imelda Marcos en de enorme geldbedragen die het Filippijnse paar in het buitenland opstapelde? Maar ook in de Europese geschiedenis komen we dergelijke voorbeelden tegen.

Zij heette Marie Josephine Rose Tascher de la Pagerie en werd in 1763 op het Caraïbische eiland Martinique geboren. Een mooie donkerhuidige vrouw met slanke hals, het type dat nu furore maakt als mannequin in Parijs en Londen.

Op haar vijftiende was ze dan ook al getrouwd met markies de Beauharnais, generaal in het Franse Rijnleger. Ze kregen twee kinderen: Hortense en Eugene. In 1794 werd haar man van verraad beschuldigd en prompt terechtgesteld.

Napoleon

Mooie Josephine bleef niet lang alleen. Ditmaal was het Napoleon Bonaparte die voor haar charmes viel. Van onbeduidend officiertje had hij het in een blitz-carrière tot generaal geschopt, wat hem niet alleen in

staat stelde zijn moeder en negen broers en zussen te onderhouden, maar ook nog de drie miljoen frank schulden te betalen die Josephine gemaakt had. In 1796 trouwden ze. Dat ze zes jaar ouder was dan Napoleon, was haar hoegenaamd niet aan te zien.

Ze had het helemaal gemaakt. Als keizerin van Frankrijk bepaalde ze de mode en hoefde ze niet op een frank te kijken. Haar garderobe telde 673 winterjurken, bij voorkeur met diepe halsuitsnijding. Tijdens de zomermaanden had ze de beschikking over 230 kleren, liefst uit doorkijkstof gemaakt.

Op twee jaar tijd gaf ze meer dan zes en een half miljoen frank uit aan kleren en sieraden, een persoonlijk rekord dat dat van de Franse koningin Marie Antoinette overtrof en die was juist wegens haar pronkzucht onthoofd. Ter vergelijking: een geschoold ambachtsman verdiende voor een twaalfurige werkdag toen nauwelijks één frank.

Kinderen

Ook voor haar kinderen wist ze een en ander uit de brand te slepen. Eugene schopte het tot onderkoning van Italië, terwijl Hortense het door haar huwelijk met Louis Bonaparte tot koningin van Nederland bracht.

Bij haar scheiding in 1810, toen Napoleon haar voor Marie-Louise rilde, bedong ze als troostprijs een jaargeld van drie miljoen frank en het kasteel Malmaison. Een wisselvallige, maar boeiende levensloop voor iemand van eerder bescheiden afkomst.

Uit :

HET NIEUWSBLAD

Beknopt Verslag

29 januari 1991.

Er wordt altijd beweerd dat een vrouw een vat is vol verrassingen, maar ik heb wat dat betreft wel een heel speciaal exemplaar getroffen. Enkele staaltjes van haar kunde?

① Wij stonden in het Kaaistation en ik had juist onze treinkaartjes betaald, toen mijn vrouw plots een kreet slaakte : "Mijn sacoché! Ik heb mijn sacoché vergeten!". Ik zei : "O.K. Haal vlug je sacoché met de tram - zò lang is het al geleden! - ik zal de valiezen naar het perron dragen, en daar een plaatsje vrij houden op de trein!" Zij verdween als een hinde en ik maar sleuren aan onze bagage..... De tijd verstreek. Gelukkig waren wij veel te vroeg, maar toch.... Ik leunde ver voorovergebogen door het openstaand raampje en zag haar plots opdagen.

Ik zwaaide en brulde om haar aandacht te trekken. Maar toen zij op het punt stond in de wagon te stappen, glipte er iets uit haar handen dat onder de trein terecht kwam. "Omer, mijn sleutels! Ik verlies mijn sleutels! Raap ze op!". Ik kwam ook op het perron en zag daar de bos sleutels liggen in 't midden van de richels (= rails).

"Word je zot?", tierde ik als bezeten, "Dat ik mijn vel zal riskeren voor je stomme sleutels? Nog in geen duizend jaar! Je moet er maar andere laten bijmaken!".

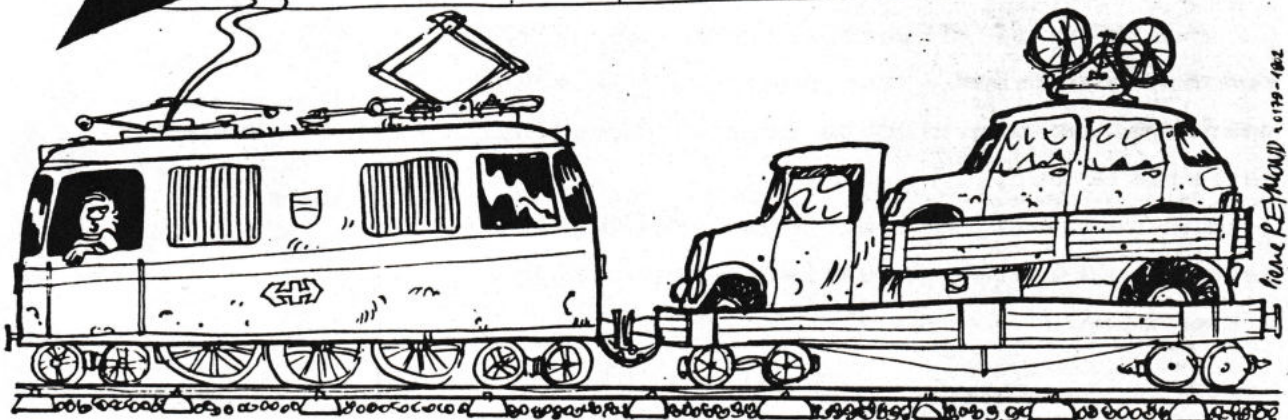
Een Oostendenaar, de heer X, was getuige van het tafereeltje. Hij trok zijn regenjas uit en beval mij kort : "Hou mijn benen vast!". Meteen dook hij onder de wagon en kwam aanstonds weer te voorschijn met de sleutels. Niet vlug genoeg waren wij alle drie in het rijtuig of een fluitsignaal weerklonk en de trein zette zich in beweging....

Het gebeurt nu nog vaak dat mijn vrouw mij onder de neus wrijft :

"Weet je het nog, broekscheiter, mijnheer X, dat is ten minste eer/man!"

Het helpt geen zier als ik mij verdedig :

... JE KAN
NIET VOORZICHTIG
GENOEG ZIJN...

"Die meneer X is een koerskemel! Zijn leven wagen voor een paar sleutels!". Bovendien kan ik in dit verband Gezelle aanhalen : "Ik ben als Boerke Naas....Ik heb geen leeuwenhart,...maar ben daarom niet dwaas!". Maar in haar ogen ben ik gerangschikt onder de categorie platbroeken. Amen en uit!

② "Het" begon al bij onze huwelijksreis naar Luxemburg, hoofdstad van het Groothertogdom Luxemburg. Een goddelijk landje! Hoogst tevreden kwamen wij na één week terug. Ik sleurde een valies mee vol flessen Rieslinger en andere witte wijnen, specialiteit van de streek aldaar. Achteraf bleken die duurder betaald dan hier te Oostende, maar kom.... Voor iedere naaste bloedverwant hadden wij ook nog een klein geschenkje gekocht (maar mijn vrouwtje heeft tien broertjes en zusjes, ach sis!). Veilig op ons appartementje op de tweede verdieping beland, overhandigde ik haar plechtig één briefje van duizend frank en sprak de memorabele woorden : "Voila, schatje, van nu af aan ben jij de baas van 't geld!". "Jamaar," protesteerde mijn eega buiten adem : "Is dat al wat overblijft?"

"Nee, nee," stelde ik haar gerust "Ik heb nog wat kluttergeld ook!" "Alhier met dat kluttergeld," ontplofte zij, "Hoeveel is dat dan?"

Ik bespaar je de rest van dit huiselijk tafereeltje en de vele troetelnaampjes die mijn nieuwbakken echtgenote mij cadeau deed. Ik wil u duidelijk maken dat onze wittebroodsweek onherroepelijk voorbij was, en wij met de rauwe werkelijkheid geconfronteerd werden. Eerlijkheidshalve moet ik hieraan toevoegen dat in het jaar 1952 duizend frank nog heel wat te betekenen had. Van de andere kant werden de stadsbedienden toen slechts de 10de van de maand betaald, en 't was nog maar 1 juni....!

In elk geval, ik hou nog steeds vol dat, als ik toen onze benarde financiële toestand had toegelicht, er van een huwelijksreis geen sprake was geweest.....En ware dat niet doodjammer geweest? Een mens trouwt toch maar één keer in zijn te kort leventje. Jaja, ik hoor je opmerking al : "Eventueel kan je ook een tweede, derde, enz. keer huwen.... Ja zeker, maar, dat is dan slechts Ersatz! Vraag het eens aan Liz Taylor...

③ Eens waren wij met de CM in St.-Moritz. Bij het uitpakken van de valiezen kermt mijn vrouw :

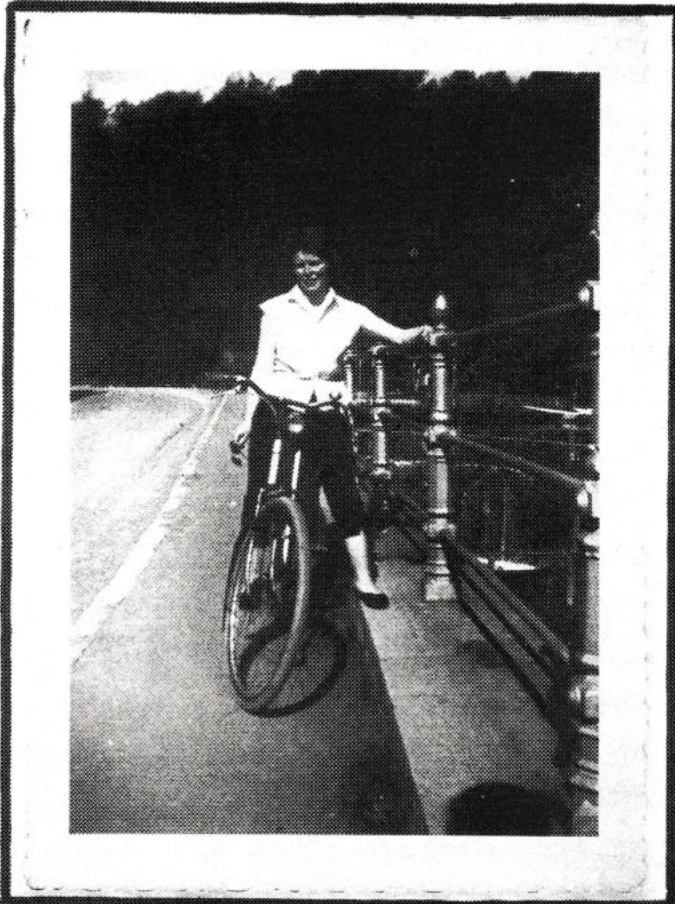

— Hoezo, gekocht van de winst... ik heb gezegd, ik denk dat ik een eerste prijs gewonnen heb...

"Bekijk nu eens dat zakje! 't Is precies een accordeon...Zó kan ik het niet dragen. Ik moet aan een strijkijzer geraken." "Dat is toch niet nodig!", repliceer ik, "Als ik bij de troep was, maakten wij onze broek nat waar de plooi moest komen, en legden die onder de matras. Een goed soldaat trekt zijn plan, zulle!" Vrouwlief volgde mijn raad. Toen wij thuis onze valiezen weer uitpakten, gilte zij opeens: "Mijn rokje! Dat ligt nog onder die matras. Jij met je onnozele soldatenpraat!" Voila... 't was weer mijn schuld...maar, deze keer had ik een lumineus gedacht. Collega's van mij, het echtpaar Nicette en Lucien, waren de periode na ons naar St.-Moritz vertrokken. Prompt schreef ik een brief met de dringende vraag in kamer nr X, onder de matras te vissen naar een rok. En jawel hoor, tien dagen later kwam Nicetje mijn bureau binnengewandeld met een zakje waarin de verloren dochter stak.....

④ Onze lastigste, maar ook mooiste reis die wij ooit hebben ondernomen,

was een fiets-
Wij waren toen
Sturm- und
nog niet lang
Wij hadden onze
gedeponeerd tot
vluchtig op de
kend dat Spa
de "Vurige
ligt. Dus, voor
zoals wij, was
peulschilletje!
hadden wij nog
heen en terug
fietst! Het
lentemorgen in
vertrek aan 't
geen wolkje aan
bespeuren. Toen

tocht in Spa.
nog in onze
Drangperiode, d.i.
getrouwd....
fiets op de trein
Luik. Ik had
landkaart bere-
circa 35 km van
Stede" verwijderd
geoeffende fietsers
dat slechts een
Een tijdje voordien
voor enkele dagen
naar Mortsel ge-
was een stralende
mei en bij ons
Kaaistation was
het firmament te
wij echter dwars

door Luik reden en de richting Spa volgden, begon de hemel meer en meer grijs te worden. Het begon eerst zacht, doch hoe langer hoe harder te regenen. Mijn vrouwtje had geen versnellingsapparaat, zodat ik met man- en duwkracht haar over de vele hellingen moest loodsen. Na een uur zwoegen - wij voerden ook al onze bagage mee! - in de pletsende regen, hield mijn vrouw het voor bekeken. Woedend gooide zij haar fiets midden de weg en hield een zitstaking onder enkele bomen.

Ik had echter even verder een tankstation bemerkt, en daar schuilden wij geruime tijd. Met de moed der wanhoop vervolgden wij onze tocht, terwijl de "gebuisde" wielrenster onophoudend informeerde : "Hoever is het nu nog?" Ik weet niet of er onder u zijn die Spa enigszins kennen. Welnu, ons vakantiecentrum "Spaleumont" lag waar nu "Sol Cress" staat. Van beneden af kan je onmogelijk die helling oprijden - of je moet Claude Criquiellon heten. De laatste voettocht van 10 minuten naar het einde van de wereld, deed de beker overlopen. Het goot nog geen pijpestelen genoeg, want mijn eega overspoelde mij met een litanie scheldwoorden van alle pseudo-heiligen. Om 16 uur hadden wij eindelijk ons einddoel bereikt, d.i. na ruim zes uur i.p.v. na twee uur, zoals ik mijn wederhelft had voorgelogen. 's Anderendaags scheen het zonnetje en....dat voor heel de week. Heel de omtrek van Spa hebben wij doorkruist : de watervallen van Coo, de "barrage" van de Gileppe, Remouchamps, Malmédy, Franchorchamps, overal waren wij.....Mijn vrouw droeg een lange zwarte broek en als zij die 's avonds uittrok, had zij negerinnebiljetjes!

Door al dat gezweet onder een brandende zon, was zij na één week 7 kg afgeslankt. Dus dames, wil je een ideale en gezonde vermageringskuur doormaken, slechts één adres : over berg en dal rond Spa, maar per fiets!

De volgende zaterdagmorgen waren wij terug in ons geliefd Oostende voor het huwelijksfeest van één van mijn schoonbroers. Daar wij zo bruin waren als Arabieren, dacht iedereen dat wij van de Azurenkust kwamen.....

⑤ En onze laatste nieuwe stunt dan?

In juni 1989 deden wij een rondreis in Schotland. Op onze terugweg overnachtten wij in het Stakis City Mills Hotel in Perth. Wij moesten 's avonds in een restaurant eten aan de overkant van het hotel. Als wij ons goed en wel aan 't ontkleden zijn, slaakt mijn vrouw een alarmkreet : "Mijn klokje, ik ben een klokje kwijt!" Ik bekijk haar eens scheef en zeg resoluut : "Dat kan niet! In de bar heb ik gezien dat je je beide oorringen nog aan had!" - dit was natuurlijk gelogen, want ik kijk naar de mensen hun ogen ; hun oren interesseren mij geen snars. "Jamaar," houdt mijn vrouwtje koppig vol, "Kijk, ik heb maar één klokje meer in mijn hand, het tweede is weg!"

"Morgen zal dat wel boven water komen," poog ik haar gerust te stellen. "Ik moet weten wat ermee gebeurd is. Ik zal anders geen oog dicht kunnen doen," kermt de ongelukkige. Uit ondervinding weet ik reeds wat zal volgen. Ik verschuif de bedden, kruip op handen en voeten het tapijt rond, maar tevergeefs.....

"Weet je wat," beloof ik "Morgenvroeg, vóór dag en dauw, leg ik dezelfde weg af als nu, en dan moet ik jouw oorring terugvinden!" 's Anderendaags sluip ik als een indiaan door de gang, in de lift, door de hal naar buiten, en volg het spoor van de vooravond naar het restaurant aan de overkant van de straat.

Ik trek het tafeltje en de zetels weg, dan naar de bar waar hetzelfde scenario volgt. Ik mobiliseer een paar personeelsleden, die helpen zoeken maar niets vinden.....

Terug naar mijn vrouwtje met hangende oortjes, maar.....ik stelde haar gerust met de volgende oplossing : Zij had die oorringen nog gekocht in een dorpje nabij St.-Nectaire, bij een keramiste in een klein winkeltje. Welnu;volgende maand gaan wij toch terug naar St.-Nectaire, je toont je ene oorring - die had de vorm van een spin - aan de kunstenaar en deze maakt je subito presto een tweede identiek exemplaar.....

Wij vertrekken met onze bus en na een goed half uurtje rijden, slaakt mijn vrouwtje plots weer een kreet : "Mijn wit vestje! Ik heb mijn vestje op het bed laten liggen!" Ja, zo iets moet je vergeten : een witte vest op een wit laken : het wordt bijna een onzichtbaar iets.. Maar zó gaat dat bij ons : mijn vrouw heeft de brains, zij weet voor alles een oplossing ; ik moet echter zorgen voor de uitvoering ervan. Vormen wij derhalve geen ideaal koppel? "Van zodra de bus ergens stopt, moet je onmiddellijk het hotel opbellen en zeggen wat er gebeurd is!", beslist zij.

Zo gezegd, zo gedaan.

Bovendien heb ik een brief geschreven met nog eens hetzelfde relaas en ons juist adres.

Toen ik thuis nog eens extra de valies wilde schoonmaken vooraleer deze op de zolder weg te bergen, ontdek ik toch wel in een hoekje tussen het goed geklemd, het verloren gewaand oorsieraad. Als mijn vrouw thuiskomt, paradeer ik ermee als een piraat, waarop zij een indianendans begint van puur "contentement".

Vier dagen later komt een grote enveloppe toe met erin het wit zomervestje uit Perth, en dit zonder voorafbetaling van de portkosten! Geen wonder dat de Engelsen

in 't bovenste schof liggen bij mijn wederhelft.....

Maar de epiloog van deze historie.....?

De volgende maand bevinden wij ons voor de tweede keer in St.-Nectaire (Auvergne - France). Zegt vrouwtjelief : "Weet je wat? Wij gaan terug naar dat winkeltje van die oorringen. Daar verkochten zij nog andere mooie dingen..."

Wij dus op zoek in het dorpje X naar dat fameus winkeltje.... Nergens te vinden! Ik infomeer ernaar bij een bejaarde inboorling, maar deze is formeel. "Neen, hier in ons dorp hebben wij nooit een dergelijke zaak gehad!". "Zie je wel," triomfeert mijn vrouw "Je bent gemist van dorp. Ik dacht het al onmiddellijk : het is hier niet...." Ik kan het echter niet geloven : die straat vlak naast die hoge kasseistenen muur aan de rand van het plaatsje, met die lichthellende straat, daar aan die bocht... Voor mijn geestesoog zie ik nog het kleine winkeltje. Vlakbij in een oude schuur is een tentoonstelling van keramiek en aarden potten.

Ik ga erheen, want artiesten kennen elkaar.

"Jaja," zegt de kunstenaar "Twee jaar geleden heeft daar een dame inderdaad gedurende één seizoen dat winkeltje geëxploiteerd.

Zij heeft hier heel wat schulden gemaakt, maar op een morgen was zij met pak en zak verdwenen.

Naar Parijs schijnt het!"

Leiden niet alle wegen naar Parijs en Frankrijk?

Maar mijn vrouwtje weet al weer raad : "Hier in de omtrek zijn nog vele dorpjes, waar winkels van keramiek moeten zijn."

Et.....ce que femme veut, Dieu le veut!

Op zaterdag 19 januari 1991 verzamelden een 20-tal geïnteresseerden zich voor de poorten van de scheepswerf "Industrielle des Pêcheries", afgekort IdP, Nieuwe Werfkaai 2. Aan de overzijde bevindt zich de werf van Staf Versluys.

Onze gids, visserijschoolleraar Henri Laplasse stak dadelijk van wal. Het bedrijf wordt thans gerund door de gebroeders Devestel.

Aanvankelijk bestond de activiteit van de firma erin om vissersschepen te herstellen, daarna het herstellen en onderhouden van scheepsmotoren en nu houdt men zich met nieuwbouw bezig.

Op dit ogenblik staat een "bokkenvisser" met een lengte van 37m en een breedte van 3,8m in de steigers. (Over vismethoden las u al een en ander in ons tijdschrift jg.1 nr.2 pp.17-18).

Het vermogen van de MAK-motor is 1080 PK (MAK = Maschinen Fabrik A. Krupp). Er zijn ook 2 MAK-hulpmotoren van elk 300 PK die de elektriciteitsvoorziening verzorgen : pompen, verlichting, enkele lieren...

De accommodatie voor de 6 bemanningsleden - in België varen de vissersboten "onderbemand", d.w.z. met 6 personen i.p.v. 10 zoals in Nederland - bevindt zich tegenwoordig boven de waterlijn, wat niet alleen aangenamer maar ook comfortabeler is door de geringere vochtigheid.

Het middengedeelte van het schip dient voor het bergen van de vis. In het schip zijn de volgende ruimten beschikbaar : 131m³ voor het opslaan van brandstof, 48m³ voor zoet water en 170m³ voor visberging. Vooraan bevinden zich de netten en de voorraad zoet water. Daar bevindt zich ook een "aanvaringsschot" dat het schip, bij lichte aanvaring, niet enkel beschermt maar ook tegen schade beveiligd.

De stuurruimte is voorzien van alle nodige toestellen. Vroeger werden die gedeeltelijk gehuurd, nu worden ze aangekocht maar in de prijs is een jaarlijkse onderhoudsbeurt met defectgarantie door de respectieve firma's opgenomen.

De kostprijs van het in aanbouw zijnde schip bedraagt ca. 120 miljoen. Bovenaan op het dek is een "golfbreker" aangebracht om bij ruwe zee de overslaande golven van de stuurcabine weg te houden om zo de zichtbaarheid veilig te stellen.

Achteraan is een straalbuis aangebracht, waarin de schroef zich beweegt. Dit om te verhinderen dat het net eventueel in de schroef draait. Het heeft ook als voordeel dat de buis verhindert dat de

schroef gedeeltelijk in het ijs draait, waardoor de stuwkracht verloren zou gaan.

Een boot van dit type blijft ongeveer 50 jaar in de vaart en verbruikt aan brandstof ongeveer 80.000 l per 8 dagen.

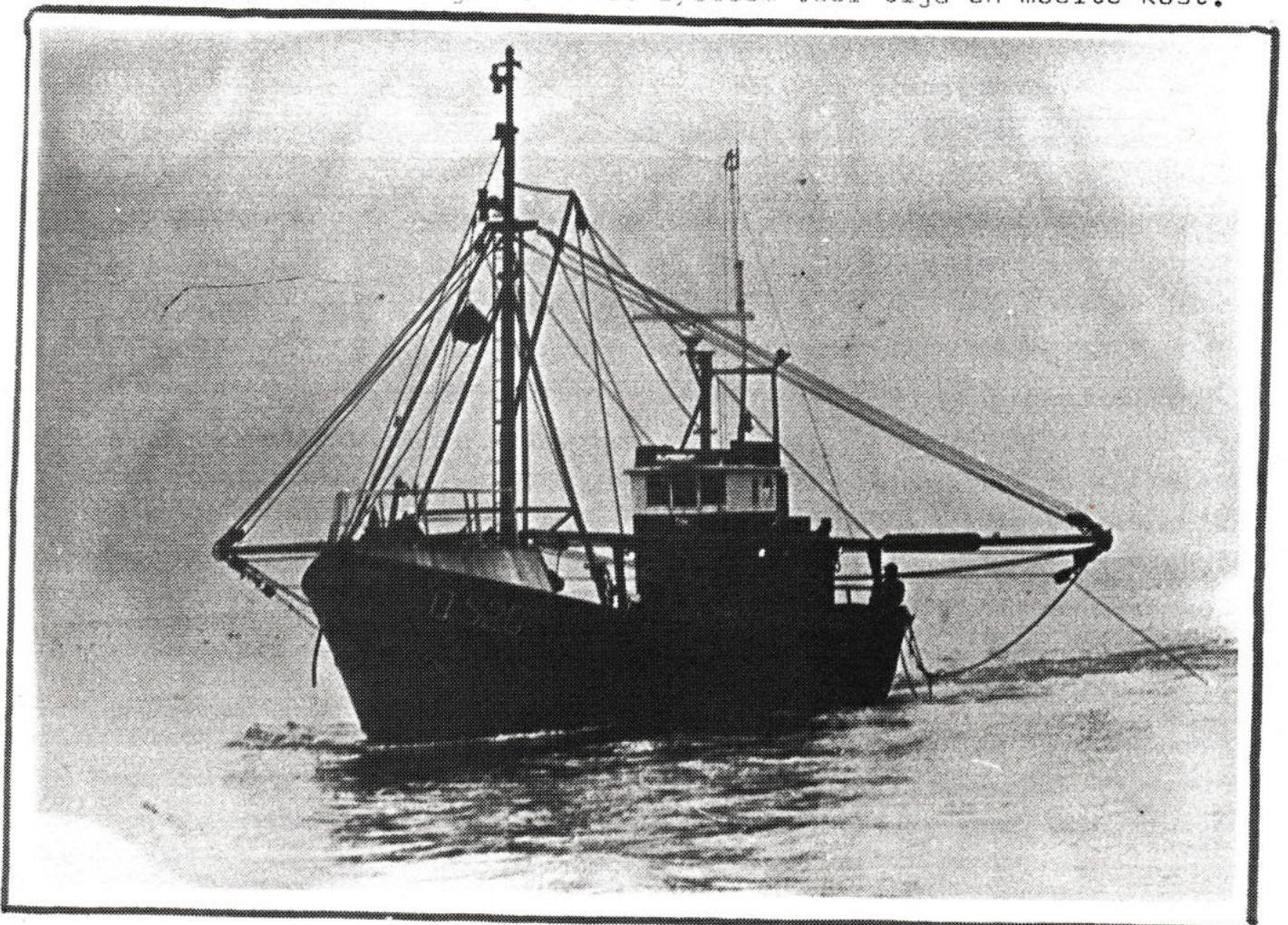
De ruimte voorzien voor de vangst wordt in drie compartimenten onderverdeeld. De vis wordt eerst gesorteerd, gewassen, gegut en dan volgens grootte in bakken gedaan met dien verstande dat er regelmatig tussenschotten zijn om de vis niet te pletten door het bovenliggend gewicht.

De vis wordt met ijs bewaard. Recentere schepen beschikken over een eigen ijsmachine die ongeveer drie ton ijs per dag produceert.

Wanneer bij het "bokkenvissen" het net vastraakt en het schip schuintrekt zijn er twee mogelijke oplossingen :

1) De kabel van het bokstelsel wordt gelost. Dit is echter een gevaarlijke en tevens moeilijke operatie gezien ze dient uitgevoerd te worden terwijl het schip gevaarlijk overhelt.

2) Gebruik van het "Vandamme-patent" gebaseerd op een tractiemeter die bij overbelasting de spankabel vrijgeeft. Nadeel is dat het weer in orde brengen van het systeem veel tijd en moeite kost.

Bij deze scheepswerf ligt de hektreiler "Lady Oostende" gemeerd,
en wat verder in het Visserijdok bemerken we de 0.29, bijgenaamd
"Broodwinner", het visserijschoolschip dat door de verschillende
visserijscholen gebruikt wordt als praktijkervaring.

In "Noordzeemagazine" verscheen een boeiende reportage "Met de 0.29
op wonderbare visvangst" (nr.4 van 07.08.1984, pp.38-39)

Het schip "Lady Oostende" is 3 jaar oud en werd gebouwd door de
Oostendse werf "Scap". Het schip was bedoeld voor de borden- of
plankenvisserij. Door de scheerkracht verwijderen beide planken
zich van elkaar en het net opent zich in functie van de vaar-
snelheid. Bij te lage snelheid sluit het net zich meer, bij te
hoge snelheid wordt de opening te groot.

Dit boottype heeft als nadeel dat het niet is uitgerust voor de
"bokkenvisserij" en daarom niet kan aangewend worden voor bijvoor-
beeld garnaalvissen.

Het net van de hektreiler wordt door een soort klossen naar de
bodem gehouden. De grootte van de klossen is afhankelijk van de
zeebodem. Als de bodem bezaaid is met grote stenen, dan moeten
grotere klossen gebruikt worden. In de plaats van de stenen mee
te slepen, rollen de klossen er dan overheen.

Onze gids had het verder ook nog over : evenwicht van het schip -
loef-en leizijde - de financiering van het schip - oude scheeps-
bouwmethoden - motorafkoeling - EG-normen en -visserijpolitiek.

Overspoeld door praktische maritieme informatie, namen we, nog
even "Lange Nelle" in ogenschouw nemend over onze schouder heen,
afcheid van onze deskundige spraakwaterval. Bedankt Henri!!

Mijn eigen schip en toch de hondenwacht
terwijl wie meevaart in de warme hutten
te slapen ligt of zich het hoofd mag stutten
en naast zijn lamp op lief en brieven lacht.

Ik ril en staar gespannen door de nacht,
bevreesd bij de kompasdoos in te dutten
en kan alleen mij tegen droom beschutten
met het besef van de te voeren vracht.

Zie ik een licht dat onze koers doorsnijdt,
maar ver vooruit zodat het ons niet hindert
en evenmin zijn stage vaart vermindert,

dan weet ik mij één ogenblik bevrijd:
hoe eenzaam ook de geest op late waak,
elke andre schijn wordt een vertrouwde baak.

(uit "HONDENWACHT" 1951 KAREL JONCKHEERE)

noot : - hondewacht = de wacht van 's nachts 12 tot 4 uur
- in 1947 monsterde Karel Jonckheere aan boord van de
0.318 aan om de visvangst in de IJslandse wateren te
bekijken.

- ①. Een volgende aflevering in de E. Feyspleingevelstory.....

Negen projekten weerhouden voor E. Feysplein Oostende NB 3.2.9,

OOSTENDE – Het schepenkollege van Oostende weerhield negen van de zestien projekten voor het Ernest Feysplein in Oostende. Zij werden aan de raadscommissie voorgelegd. De betrokken ontwerpers moeten hun voorstellen konkretizeren en ze voor 1 juni, met een financieringsplan, indienen.

De vraag of de tien trapgevels in Belle Epoquestijl behouden blijven, is nog steeds niet beantwoord: met de negen projekten kan men nog alle kanten uit. (WM)

EEN GEVELBENEMENDE
THRILLER !!!!

EEN GEVELSTOLLENDE
DETECTIVE !!!!

EEN GEVELRILLENDE
DRAMA !!!!

- ②. In het magazine TV-Story nr. 35 van 24 augustus 1990 (pp.20-21) verscheen een fotoreportage over "Jo De Meyere op bezoek in het Koninklijk Paleis van Oostende".

Dit gebeurde als voorbereiding op de première (7/9/90) van de "monoloog van koning Leopold I", geschreven door Mark De Bie en vertolkt door hogergenoemd acteur.

Het lezen en bekijken meer dan waard!

/Mark De Bie, De Coburger Leopold I, Lannoo, Tielt, 1990, 158p./

- ③. Ook in het kader van de "Boudewijn 60-40" huldigingen, manifestaties en vieringen, organiseerde de ASLK een tentoonstelling in haar hoofdkantoor te Brüssel onder de titel "Dynastie en Cultuur". Oostende werd ook opgenomen in de catalogus pp.84-88 : prachtige foto's en ontwerpplannen! Het opgenomen materiaal is ook terug te vinden in : L. Ranieri, Leopold II Urbaniste, Hayez, 1973.

De bestuursleden van de Oostendse Gidsenkring Lange Nelle tijdens de eerste maandelijkse vergadering van 1991. In hun midden ook notaris P. van Tieghem de ten Berghe die zeer geïnteresseerd de eerste bijeenkomst volgde. (m.l. /foto Lysiane)

Gidsenkring Lange Nelle start

derde werkingsjaar ^{15/12/91} ^{K.V.W.K.}

Gidsenkring 'Lange Nelle', de Oostendse afdeling van de Westvlaamse Gidsenkring, startte zo pas haar derde werkingsjaar en bij die gelegenheid werd ook het voorbije jaar geëvalueerd.

Twée jaar geleden werd door de veertien gidsen die de eerste cursus had opgeleverd officieel een gidsvereniging opgericht die ondertussen werd opgenomen binnen de vzw Westvlaamse Gidsenkring die afdelingen heeft in Brugge, Ieper, Kortrijk, Roeselare, Veurne en Tielt. Tijdens de eerste vergadering van dit jaar werd ook het voorbije jaar geëvalueerd. Er waren o.a. de interessante voordrachten over schildrijfrestauratie en de herwaarde-

ningsgebieden in de Oostendse binnenstad. Men bracht bezoeken aan de boogschuttersgilde ST.-Sebastiaan, de stedelijke kunstakademie, de restauratiewerken aan de St.-Petrus en Pauluskerk, de vismijn, het Delvauxmuseum en de Peperbusse. Toppers waren o.a. het bezoek van de Nederlandssprekende Russische Gidsen uit Leningrad en Moskou, de geleide exkursie aan het prins Kareldomein, de Koninklijke Open Monumentendag en de thematische filmavond.

Vorig jaar ook werd Lange Nelle aanvaard als lid van de Culturele Raad van Oostende, is ze vertegenwoordigd in de stedelijke Commissie voor Toerisme en

Feesten en is tevens lid van het F.T.G. (Federatie voor Toeristische Gidsen).

Ruim aanbod

Tijdens de eerste vergadering die werd bijgewoond door twee van de vier beschermcomitéleden: notaris Paul van Tieghem de ten Berghe en schepen Dries Vermeesch, die traditioneel op die eerste bijeenkomst worden uitgenodigd, kwam ook de organisatie ter sprake van een tweede gidsenkursus waarvoor er, zo blijkt, een ruime interesse bestaat. Verder drukte de schepen van toerisme de hoop uit dat de gidsenkring een onderkomen zou kunnen vinden in het nieuwe toerismebureau. Wat meteen een geschikte uitvalbasis zou betekenen om groepen op te wachten en te verwelkomen bij een gidsbeurt.

De gidsenkring die vorig jaar meer dan 200 leden mocht noteren bracht ondertussen twaalf exkursies in en om Oostende in kaart en wil op die manier het puingruis van oorlogen en bouwwoedende promotoren wegblazen om aan toerist en stadsgenoot te tonen dat Oostende meer te bieden heeft dan zee zand en af en toe wat zon. Er zijn de twee geleide stadskernwandelingen, de Leopold II-wandeling, de James Ensorocht, de vuurtoren- en kerkwandeling, de bustrip groot Oostende, de museabezoeken aan

de Mercator, de Peperbusse, de stedelijke museum voor schone kunsten, het PMMK en straks ook het openluchtmuseum Atlantikwall...

Tijdens die eerste jaarvergadering wees de kring er nogmaals op dat zij een onafhankelijk ambassadeur van de stad wil zijn die in goede verstandhouding met PTO en de stedelijke toeristische dienst wil samenwerken maar dat zij ook haar stem, hoe zwak ook, wil laten horen waar het stedelijk patrimonium weer eens bedreigd wordt.

Wie meer inlichtingen wenst kan terecht op het sekretariaat Eekhoornstraat 20 8400 Oostende, voor gidsbeurten draai je het nummer 59/80 78 10.

KULTUUR HOEFT NIET DUUR TE ZIJN ...

...MET EEN KULTUREEL PASPOORT !!

JE BETAALT EEN KEER IN HET JAAR DE SOM VAN HONDERD FRANK EN DAARVOOR KRIJG JE HET OOSTENDS KULTUREEL PASPOORT.

- HET GEEFT JE EEN HEEL JAAR LANG RANGVERHOOGING BIJ KONCERTEN IN HET KURSAAL EN EEN FORSE PRIJSVERMINDERING BIJ ALLE KORTERTEN GEORGANTISEERD DOOR HET "FONDS GEORGES MAES".
- HET GEEFT JE OOK VERMINDERING OP MANIFESTATIES, VOORDRACHTEN, FILMS, ... VAN OOSTENDSE VERENIGINGEN.
- IN HET PROVINCIAAL MUSEUM VOOR MODERNE KUNST EN IN DE STEDELIJKE MUSEA KRIJG JE 50% VERMINDERING OP DE TOEGANGSPRIJS ; DIT GELDT EVENEENS VOOR BEZOEKEN AAN HET NOORDZEE-AQUARIUM EN AAN DE VISMIJN.
- DAARENBOVEN BEKOM JE EEN PRIJSVERMINDERING VAN 30 FR. BIJ ELKE FILMVERTONING IN HET RIALTO-KWINTET.
- BIJ EEN JAARABONNEMENT OP "DE STOETEN OSTENDENOARE" KRIJG JE 50 FR. VERMINDERING !

HET OOSTENDS KULTUREEL PASPOORT MAAKT KULTUUR EN VERENIGINGSLEVEN EEN STUK GOEDKOPER !

KOM ER EEN HALEN OP HET SEKRETARIAAT VAN DE KULTURELE RAAD IN "DEN ANKLAP", LEFFINGESTRAAT 85, OOSTENDE.

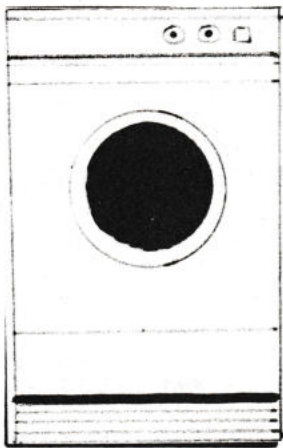
SLECHTS HONDERD FRANK VOOR EEN HEEL JAAR !!!

Hotel - Restaurant

LUSITANIA

De Hr Tony Maeyaert
Visserskaai 35
8400 OOSTENDE

Uit sympathie

GLORIA

WASAUTOMATEN - KOELKASTEN
DROOGAUTOMATEN - AFWASMACHINES

*Gistelsesteenweg 29
Torhoutsteenweg 406*

OOSTENDE

 059 / 70 52 74

FOTOCOPIEHUIS
DESNERCK D.

Torhoutsteenweg 196
8400 OOSTENDE
Tel. 059/50 31 46

**FOTOCOPIES
AAN DE
GOEDKOOPSTE PRIJZEN**